

Soud první stolice odmítl odpor žalovaného proti upomínacímu platebnímu rozkazu pro opozděnost. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předeslati jest, že rekursní soud podle doslovu svého usnesení zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dále jednal, ale že ve skutečnosti nejde o zrušení, nýbrž o změnu usnesení prvního soudu, jenž nemá již jednati a znova rozhodovati o otázce včasnosti odporu, nýbrž ve věci samé. Nedopadá tu tudíž předpis § 527 odst. 2 čřs. a dovolací rekurs jest přípustný, ale není oprávněný. Čtrnáctidenní lhůta k odporu proti platebnímu rozkazu (§ 6 čis. 3 zákona ze dne 27. dubna 1873, čis. 67 ř. zák. v doslovu čl. XXVIII uv. zák. k civ. ř. a čl. III čis. 1 zákona ze dne 1. dubna 1921 čis. 161 Sb. z. a n.) uplynula dnem 27. března 1930. Rekursní soud zjistil výpovědi svědkyně, že tohoto dne bylo podání s odporem vloženo do poštovní schránky před čtvrtou hodinou odpolední a zjistil zprávou prvního soudu, že se schránka vybírá o čtvrté hodině odpolední. Z těchto skutečností správně rekursní soud usoudil, že podání bylo dáno na poštu v době, kdy ještě mohlo býti opatřeno poštovním razítkem z téhož dne a nikoliv teprve z příštího dne, jak se stalo (§ 89 org. zák. a k tomu judikát dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čis. 143, uveřejněný pod čis. 97 úř. sb. a rozhodnutí čis. 2477 a 3514 sb. n. s.). Není předpisu, že zásilka musí býti podána »odporučeně« a přímo u poštovního úřadu. Stačí, byla-li vložena do poštovní schránky, kterou poštovní úřad k tomu cíli na domě upevnil a ze které si sám zásilky vybírá, jen když se to stalo v takové době, že podle zařízení dotyčného poštovního úřadu zásilky ještě téhož dne se mají vybrati a poštovním razítkem opatřiti (srov. také již rozhodnutí dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čis. 5562 Gl. U. n. ř.).

Čís. 10044.

Není předepsáno (v mimosporném řízení) doručení do rukou právního zástupce, stačí doručení do rukou pomocné síly zaměstnané v jeho kanceláři.

Usnesení o odhadní ceně za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí nemůže býti změněno bez újmy navrhuujícího úřadu.

V odhadním řízení (za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí) jest soud povinen přezkoumati i srovnalé posudky odhadců a sám formelním usnesením určit odhadní cenu.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 444/30).

Do usnesení prvního soudu, jímž k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky byla stanovena odhadní cena nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, podal rekurs navrhovatelův

odpůrce. Re k u r s n í s o u d odmítl rekurs jako opozděný, ježto napadené usnesení bylo doručeno právnímu zástupci rekurentovu dne 27. července 1929 a rekurs byl podán teprve dne 25. března 1930.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Bezpodstatné jsou především námitky proti skutkovému a právnímu předpokladu rekursního soudu, že napadené usnesení prvního soudu o určení odhadních cen ze dne 24. července 1929 bylo stěžovateli řádně doručeno dne 27. července 1929. Již plnou mocí ze dne 1. května 1927 zmocnil stěžovatel svého nynějšího právního zástupce ke všem úkonům, jichž vyžadovalo provedené soudní odhadní řízení. Plná moc byla sice předložena zemskému inspektorátu, ale tento podal o ní soudu v návrhu na zahájení odhadního řízení zprávu, o jejíž pravdivosti, potvrzené dodatečným zasláním plné moci soudu, nebylo proč pochybovati. Sám stěžovatel dovolával se ve stížnosti, do jejíhož odmítnutí si stěžuje, této plné moci, ač tehdy soudu ještě nebyla zaslána. Doručené usnesení o odhadní ceně do rukou právního zástupce stalo se tedy právem. Doručení do jeho vlastních rukou není zákonem předepsáno, podle § 6 nesp. říz. § 88 org. zák. a § 103 druhý odstavec c. ř. s. stalo se doručení platně do rukou pomocné síly zaměstnané v jeho kanceláři. Nelze přihlížeti ke tvrzení, že byla doručena nejspíše prázdná obálka, ježto nebylo ani osvědčeno ani nebyly o něm nabídnuty důkazy. Zpátečný lístek o provedeném doručení je prost jakýchkoli vad a proto až do provedeného důkazu o jeho nesprávnosti plným důkazem, že se doručení stalo, jak jest v něm potvrzeno. Doručené usnesení o odhadní ceně nemůže býti změněno bez újmy navrhuujícího úřadu, po případě obce, do jejíž pokladny poplyne dávka z přírůstku hodnoty, neboť jest základem pro vyměření této dávky a pro rozhodnutí, která strana má zaplatiti útraty odhadu. Podle §§ 9 a 11 nesp. říz. mohlo býti proto změněno jen rekursním soudem, a to jen na stížnost podanou do čtrnácti dnů po doručení. Jelikož stížnost byla podána teprve 25. března 1930, musila býti odmítnuta. Mylný jest názor stěžovatele, že z doručeného usnesení nemohla žádná strana nabýti práv, poněvadž nemělo právotvorného účinku a jeho význam spočíval jen ve vyrozumění stran o výsledku odhadu, o posudku znaleců. To bylo lze hájiti za platnosti obecného soudního řádu ze dne 1. května 1781 čís. 13 sb. z. s., jenž spočíval na zásadě závazné moci jednotlivých důkazů, neboť tehdy byl srovnalý posudek dvou odhadců pro soud závazný, a nepřipouštěl přezkoumávání. Nový civilní soudní řád, jehož ustanoveními jest se podle § 272 nesp. říz. nyní řídit, ukládá v § 272 soudu, by sám zhodnotil všechny provedené důkazy, také znalecký posudek. Soud jest povinen přezkoumati i srovnalé posudky odhadců a sám formálním usnesením určit odhadní cenu. Výslovně mu tuto povinnost ukládá a blíže upravuje § 30 odh. ř. pro nemovitosti čís. 175/1897, a byla opět uznána nejvyšším soudem (čís. 1918, 5964 sb. n. s.). Dopis prvního soudu ze dne 13. října 1928 zasláný zemskému inspektorátu nebyl podle

svého obsahu soudním rozhodnutím, stěžovatel nepotřeboval býti proto o něm uvědoměn. Soudním usnesením o odhadní ceně bylo teprve napadené usnesení ze dne 24. července 1929. Jelikož mu stěžovatel dal zmeškáním rekursní lhůty vejíti v moc práva, nelze se zabývat ani jeho správností ani vadami, jimiž podle stěžovatele trpí předcházející mu řízení.

Čís. 10045.

Jde-li o pozůstalost, do níž patří rolnický statek střední velikosti a o niž jest jednati podle předpisů zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy, nelze, nanejvýš je-li dědicem (nápadníkem) nezletilec, účastníkům řízení povolit, by pozůstalostní výkazy a podání potřebná k projednání pozůstalosti sami sepsali nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati dali a soudu předložili, tak by se soud sám (byl i notářem jako soudním komisařem) nemusil obírat vlastním projednáním pozůstalosti.

Postup soudu, byl-li nezletilci zřízen kolisní opatrovník, právě z toho důvodu, že jeho zájmy odporují zájmům pozůstalé vdovy, kolisní opatrovník však uznal za vhodné, zvoliti k hájení zájmů nezletilcových právního zástupce, jenž zastupuje též pozůstalou vdovu.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 470/30).

Pozůstalostní soud vydal dne 28. února 1930 usnesení, že pozůstalost bude projednána podle zákona o posloupnosti do usedlostí střední velikosti, a přikázal pozůstalost k projednání notáři, čímž změnil své dřívější usnesení ze dne 18. listopadu 1929, jímž přijal dědické přihlášky na soud a dědicům, prohlásivším, že si pozůstalost projednají sami, udělil lhůtu k předložení výkazů a k návrhu odevzdací listiny. Návrh plnomocníka dědiců, by k předložení pozůstalostních výkazů a k návrhu odevzdací listiny byla udělena lhůta a by byl odvolán příkaz notáři jako soudnímu komisaři k projednání pozůstalosti, p o z ů s t a l o s t n í s o u d usnesením ze dne 22. března 1930 zamítl. D ů v o d y : Usnesením ze dne 28. února 1930 vyslovil soud, že v pozůstalosti, o niž tu jde, jest použití zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy, a zároveň doručil spis notáři jako soudnímu komisaři s příkazem, by pozůstalost projednal nebo vtělil v listinu dědické narovnání podle § 9/2 zák. Teprve z podání plnomocníka dědiců ze dne 13. března 1930 vyplývá, že má v úmyslu projednati pozůstalost písemně. Tímto podáním jest nadhozena otázka, zda projednání pozůstalosti podle zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. lze provést písemně. K ní soud odpovídá záporně. Jest rozdíl mezi projednáním obyčejné pozůstalosti a pozůstalosti podle zákona čís. 68/1908. Kdežto při obyčejných pozůstalostech není pochyby o tom, že podle §§ 4 a 5 nesp. říz. lze pozůstalost projednati písemně, jest v zákoně ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák., jímž se zavádějí zvláštní předpisy o dělení dědictví při rolnických usedlostech